

KÖSZÖNTŐ

SALUTE

Möcsényi Mihály, a tájépítészet professzora, ez év november 9-én töltötte be a 90. életévét. Hosszú, tartalmas és sikeres szakmai életpálya áll mögötte, amelyen a táj- és kertépítészet szakterületének és oktatásának fejlesztését, hazai és nemzetközi elismertségét szolgálta.

Szaktudást és emberséget tanultunk tőle valamennyien, mind, akik tanítványai voltunk. Lehetünk vagy fél ezren, akik hallgattuk az előadásait, és tanúi voltunk állhatatos küzdelmeinek, hogy a táj- és kertépítészeti szak megmaradjon, erősödjön és tekintélyt szerezzon az egyetemi szakok sorában. Legnagyobb sikere, hogy minden akadályoztatás és visszahúzó erő ellenére, 1992. szeptember 1-től kezdődően a kormány rendeletével létrehozta a Tájépítészeti, -védelmi és -fejlesztési Kart, a mai Tájépítészeti Kar jogelődjét.

Egész életében tanult és tanított. Meggyőződése volt, hogy nem jegyzetekre, vagy egyetemi tankönyvekre van szükség, hanem problémafelvető és megoldó beszélgetésekre, közös munkára és közös sikerekre. Óráin nem lehetett pihenni, lazítani, muszáj volt figyelni rá és vele menni a megoldás felé. Mert nem mindig volt megoldás, de út, lehetőség,

kihívás igen, ami elkezdett munkálni a tanítványokban. Kérdezni és megoldást keresni tanított. Sohasem pihent meg, és másokat sem hagyott olyan nagyon pihenni. Még a 70-es évei végén is órákat tartott, szakértett, opponált, fontos ügyekért lobbizott és gyönyörű kerteket tervezett. S még a 80-as éveiben is biztos támpont volt, és megerősítést adott olyan kérdésekben, kilépjünk-e a Szent István Egyetemből és kezdeményezzük a Közgázzal való társulást (igaza volt), vállaljuk-e és indítsuk-e a településmérnök képzést (igaza volt), társuljunk-e más intézetekkel a kar fennmaradása és megerősödése érdekében.

Möcsényi Mihály a korán jött hős stig-máját hordozza. Sok mindent előre látott, s a szerint lépett, cselekedett, s feltételezte, mások is látják, amit ő. Ez sokakban ellenszenvet, irigységet váltott ki, sokan akadályozták munkájában. De ezeken túltette magát, és az idő mindig őt igazolta.

Tisztelettel és sok szeretettel köszöntjük Professzor Urat 90. születésnapja alkalmából, és kívánjuk, hogy még sokáig legyen köztünk jó erőben, egészségben. Köszöntjük minden gyakorló tájépítész, egykori tanítványai és az általa létrehozott egyetemi kar immár több mint 800 tehetséges hallgatója nevében.

Isten éltesse Tanár Úr!

Jámbor Imre

Mőcsényi Mihály

(SÁPI ZSUZSANNA
FELVÉTELE, 2009.)

Mihály Mőcsényi, the eminent professor of landscape architecture, celebrated his 90th birthday on November 9th. His long and successful carrier always furthered the development of the practice and the education of Hungarian landscape architecture and enhanced its appreciation at both the national and international level.

All of us lucky enough to be his students and followers, have learned from him not only the profession, but also something of humanity. There are about 500 of us landscape architects who had the opportunity to listen to his lectures and to witness his enduring struggle for the survival and the development of the specialisation of landscape architecture in Hungarian higher education, in the face of so many obstructions and conflicts. His greatest success in the educational development is, of course, the deed of foundation of Hungarian Government that established the Faculty of Landscape Architecture, Protection and Development, the predecessor of the present Faculty of Landscape Architecture on September 1st, 1992.

All his life has been about learning and teaching. His teaching method is far

from the academic style and closer to the Socratic methodology in its approach. He never insisted on notebooks or lecture books but always inspired his students to think, to ask and to develop their problem-solving skills. His classes were not lectures but exciting workshops and seminars with common cogitation. He never let the students rest or not follow the lecture with attention. Every student had to work diligently, think, ask questions and find the answer, or at least to try to find a solution. It was challenging to take part in his classes and also to work with him. He never rested, nor did he allow others to do so. He took part in the education, giving lectures regularly even in his 70s, and he developed significant professional proposals and fine garden designs, all the while contesting for the development of the profession. And even in his 80s he could effectively help the Faculty when a decision needed, for example whether it was worthwhile to break with the Szent István University and to enter on a new integration with the Economical University. We have to admit that he was right. He also supported the idea to make the accreditation for the new specialization of urban planning and to cooperate with other faculties and institutes to strengthen our faculty.

Mihály Mőcsényi seems to be a hero ahead of his time, a stigmatised man who saw the future and the next steps much earlier than the others. Therefore he was never lacking for envious people around him, who tried to hinder him in his work. But he never gave up, and never despaired. And time always showed he was right.

Dear Professor Mőcsényi, let us salute and congratulate on your 90th birthday and let us wish that you keep your strength, health and activity and be with us for a long a time. We salute you in the name of all Hungarian landscape architects, long-ago followers, and the 800 talented students of the Faculty of Landscape Architecture.

Many happy returns,
Professor Mőcsényi.

Imre Jámbor